

Arrest

Nr. 31 589 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VERBEKE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van Zakho, Noord-Irak, en Armeens-orthodox christen te zijn. Sinds 1 augustus 2005 zou u werkzaam zijn geweest in een tankstation. In de nacht van 21 op 22 mei 2007 zouden u en uw neef (S.) door terroristen bedreigd zijn om voor hen explosieven te plaatsen op Turkse en Amerikaanse wagens die uw tankstation aandoen. De volgende dag zou u samen met uw vader klacht zijn gaan indienen. Op 28 mei 2007 zouden u en uw neef (S.) door diezelfde terroristen ontvoerd zijn. Ze zouden twee christelijke collega's, (Y.) en (J.), die een maand eerder ontvoerd waren voor jullie ogen onthoofd hebben opdat jullie zouden instemmen om met hen samen te werken. Na jullie vrijlating zou u naar de 'Asayish' gegaan zijn maar zij raadden u aan om van huis te veranderen waarop u samen met uw familie naar het dorpje Karaola vluchtte. Ook uw vader zou naar de 'Asayish' zijn gegaan, maar zij deelden hem mee niets te kunnen doen aangezien ze niet wisten wie de terroristen waren. Jullie zouden op 4 juni 2007 Irak verlaten hebben. Uw neef (S.) zou naar

Djelke gevlucht zijn samen met zijn vrouw. U zou via Turkije naar België zijn kunnen reizen waar u op 28 juni 2007 aankwam en u uw eerste asielaanvraag indiende dewelke resulteerde in een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het Commissariaat-generaal op 28 september 2007. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 29 januari 2008 bevestigd. Uw beroep bij de Raad van State (RvS) werd op 19 maart 2008 verworpen. Vier maanden na uw aankomst in België, ongeveer oktober 2008, zou u vernomen hebben dat uw familie van Turkije naar Zakho, Noord-Irak, was teruggekeerd. Ondertussen zou uw neef (S.) in december 2007 in België zijn aangekomen maar nooit asiel hebben aangevraagd omwille van zijn eerder verblijf in Griekenland. Uw familie zou via de burens in Zakho vernomen hebben dat de terroristen nog steeds op zoek zijn naar u waarop ze naar het dorp Avzerik zouden zijn verhuisd. Op 4 april 2008 hebt u een tweede asielaanvraag ingediend maar deze werd op 14 april 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen aangezien u enkel faxen had neergelegd van documenten met betrekking tot uw Armeense geloofsgemeenschap, een fax van uw werkgever en kopies van identiteitskaarten van in België verblijvende familieleden. Omwille van economische redenen zou uw familie van Avzerik terug naar Zakho zijn verhuisd. Op 5 november 2008 diende u een derde asielaanvraag in, maar ook deze werd op 25 november 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen aangezien u slechts kopies neerlegde van brieven van de Armeense kerk, van het dorpsbestuur en van een proces-verbaal dd. 22 mei 2007. Op 2 december 2008 diende u een vierde asielaanvraag in op basis van het neerleggen van originele documenten, namelijk vijf documenten met betrekking tot uw Armeense geloofsgemeenschap, uw werkattest, een proces-verbaal dd. 22 mei 2007, een attest van de mukhtar (burgemeester) dd. 10 augustus 2008 en twee enveloppes van expresspost. Op 26 januari 2009 zou u via uw vader vernomen hebben dat er een dreigbrief van de terroristen was toegekomen voor u en dat uw vader diezelfde dag nog klacht was gaan indienen bij de politie. Op 1 april 2009, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, legt u de originele dreigbrief dd. 26 januari 2009 en het originele proces-verbaal dd. 26 januari 2009 neer. U legt ook nog eens een kopie neer van de vreemdelingenkaart van uw neef, (S.B.) (OV 5.023.431), de broer van (S.), en een kopie van de identiteitskaart van (B.A.) (NN 6100027755), de vader van een andere neef die ook (S.) heet (NN 8811273399). U zou vernomen hebben dat uw familie opnieuw naar het dorp Avzerik is gevlucht.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u zich in kader van uw vierde asielaanvraag op dezelfde vervolgingsfeiten zoals aangehaald bij uw drie eerdere asielaanvragen, namelijk vrees om vervolgd te worden door de terroristen omdat u niet ingegaan bent op hun vraag om met hen samen te werken (gehoorverslag CGVS dd. 1 april 2009, p. 12 en verklaring punt 36 dd. 9 december 2008). In het kader van uw eerste asielaanvraag werd echter geconcludeerd dat er zich met betrekking tot de door u aangehaalde vluchtmotieven een ernstig geloofwaardigheidsprobleem voordeed. Uw tweede en derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen omdat u enkel kopies had neergelegd van documenten met betrekking tot uw geloof, werk en problemen met de terroristen. Het originele proces-verbaal dd. 22 mei 2007, de originele dreigbrief van de terroristen dd. 26 januari 2009 en het originele proces-verbaal dd. 26 januari 2009 die u neerlegt ter staving van uw vierde asielaanvraag hebben betrekking op feiten die reeds beoordeeld werden in kader van uw eerdere asielaanvragen. Bijgevolg vermogen deze documenten niet de appreciatie inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Meer nog, u legt het origineel proces-verbaal dd. 22 mei 2007 slechts neer bij het interview in kader van uw vierde asielaanvraag dd. 9 december 2008 op de Dienst Vreemdelingenzaken, dit terwijl u al van het bestaan ervan op de hoogte was sinds de dag dat het werd opgemaakt zelf, namelijk 22 mei 2007 (gehoorverslag CGVS, p. 4). Op de vraag waarom u nooit eerder dit proces-verbaal hebt trachten te vergaren, argumenteert u eerst dat in Koerdistan dergelijke documenten niet gemakkelijk te verkrijgen zijn en u daarenboven niet wist dat dit document zo belangrijk was voor uw asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder hebt u het proces-verbaal pas trachten te vergaren nadat uw advocaat u had gewezen op het belang van het kunnen neerleggen van het proces-verbaal (gehoorverslag CGVS, p. 5). Toen u op het einde van het gehoor nog eens gepeild werd waarom u niet eerder het proces-verbaal hebt trachten te vergaren, beweert u plots dat u uw vader niet kon bereiken

aangezien u niet wist waar hij was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien u zelf bevestigt dat u in januari of februari 2008 met hem contact had waardoor u in dat geval het document al kon laten opsturen om uw tweede asielaanvraag op 4 april 2008 te ondersteunen (gehoorverslag CGVS, p. 11). In de marge dient nog te worden aangestipt dat het bevreemdend is dat u zelfs niet eens correct de datum van het proces-verbaal weet te vermelden. Zo antwoordt u immers verkeerdelijk dat het proces-verbaal op 28 mei 2007 is gedateerd (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). Het feit dat u de details niet kent omdat uw neef (S.), die het u voorlas, geen details gaf (gehoorverslag CGVS, p. 10), is geen afdoende verklaring aangezien u als kandidaat-vluchteling toch op zijn minst op de hoogte dient te zijn welk proces-verbaal u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag en er van u kan verwacht worden hieromtrent correcte informatie te vergaren.

Ook wat betreft de dreigbrief van de terroristen dd. 26 januari 2009 dient u het antwoord schuldig te blijven op de vraag door welke terroristische groepering u bedreigd wordt (gehoorverslag CGVS, p. 10). U vergoelijkt dit door te stellen dat het vast en zeker in de dreigbrief zelf staat vermeld maar dat u als analfabeet de inhoud niet kan lezen. U voegt er nog aan toe dat uw neef (S.) u zou hebben gezegd dat er op het Commissariaat-generaal een tolk zou zijn die het kon lezen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Weerom kan uw uitleg niet overtuigen daar er van kan worden uitgegaan dat u zich omtrent de door u neergelegde stukken zou laten informeren, temeer deze door u neergelegde stukken de basis vormen van uw vierde asielaanvraag. Het niet op de hoogte zijn van de exacte inhoud van de brief en uw gebrek aan inspanning om zich hieromtrent te laten informeren ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft het originele werkattest dat u neerlegt als bewijsstuk van uw job bij het benzinstation 'Arie' dient er te worden vastgesteld dat het document niet gedateerd is. Verder is het bevreemdend dat op de kopie van dit document dat u tijdens uw tweede asielaanvraag hebt neergelegd er onderaan de onleesbare stempel geen handtekening staat (zie document in groene mapje), dit terwijl op de originele versie onderaan de stempel handgeschreven staat: (D.M.A.), verantwoordelijke van Arie benzinstation en verder "hij stopte met zijn werk omwille van persoonlijke problemen" (zie vertaling document in groene mapje). Deze vaststelling doet afbreuk aan de authenticiteit van het document.

Er dient verder op gewezen te worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag weinig overtuigende verklaringen aflegde aangaande uw geloofsovertuiging. Dit werd ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 6.564 van 29 januari 2008). In het kader van de huidige procedure slaagde u er echter in verschillende documenten voor te leggen uitgaande van de Armeense kerkgemeenschap, namelijk attest van Armeense kerk dd. 11/08/2008, verklaring priester dd. 11/08/2008 en het attest van de Armeense kerk comité Zakho dd. 05/04/2008. Er kan op gewezen worden dat documenten slechts bewijskracht hebben indien ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Wat er ook van aan is, er dient hoe dan ook te worden benadrukt dat deze attesten van uw geloofsgemeenschap hoogstens het behoren tot een geloofsgemeenschap kunnen aantonen. De aangebrachte attesten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Zo dient er nog steeds te worden besloten dat uw vluchtaanleiding ongeloofwaardig is, namelijk dat u als christen door de islamitische terroristen verplicht zou worden ingezet in hun jhaadstrijd. De ongeloofwaardigheden aangaande uw eigenlijke vluchtrelaas, die reeds werden vastgesteld in het kader van uw eerste asielaanvraag, blijven immers gehandhaafd. U kon deze vastgestelde ongeloofwaardigheden niet weerleggen in het kader van de huidige asielprocedure, wel integendeel. Zo bleef u ook in het kader van de huidige procedure bijzonder vaag aangaande welke terroristische groepering u zou bedreigen, alsook bleef u erg vaag over de onthoofde christenen dit terwijl u uw onmiddellijke vluchtaanleiding baseert op dit incident (gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook het attest van de mukhtar dd. 10/08/2008, uw geboorteakte dd 05/04/2008 en het attest ongehuwd te zijn dd. 05/04/2008 zijn evenmin van die aard dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas kunnen verhelpen.

Wat betreft subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht. Hij stelt dat de opgegeven motivering niet afdoende is om hem de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming te weigeren.

Men spreekt van een geloofwaardigheidsprobleem zonder aan te stippen waarom verzoekers verhaal ongeloofwaardig zou zijn en men verwijst simpelweg naar de eerste asielaanvraag. Volgens verzoeker werpen de nieuw aangebrachte documenten een ander licht op de motivering tot weigering in de eerste negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 28 september 2007.

Verzoeker doet gelden dat de bestreden beslissing een cirkelredenering maakt waar deze stelt dat de overgelegde documenten betrekking hebben op feiten die reeds werden beoordeeld tijdens de eerste asielaanvraag en bijgevolg de appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Dergelijke redenering zou het concept van een meervoudige asielaanvraag met nieuwe bewijselementen zinloos maken. Verzoeker voert aan dat de documenten niet werden onderzocht en er geen uitspraak werd gedaan over hun stavingskracht inzake zijn verhaal.

Met betrekking tot het feit dat hij bepaalde documenten niet eerder aanbracht, stelt verzoeker dat hij niet immer even vooruitziend is geweest met het verzamelen van de nodige bewijsstukken ter staving van zijn verhaal. Volgens hem mag dit niet worden gepercipieerd als zou hij ongeïnteresseerd zijn in zijn eigen lot en lijfsbehoud. Hij zou pas hebben geweten dat documenten nodig waren nadat zijn advocaat hem er op wees. Tevens verliep het contact met zijn achtergebleven familie niet steeds vlot, mede doordat zijn familie heen en weer diende te verhuizen onder druk van de bedreigingen door terroristen.

Het is verzoeker niet duidelijk waarom het dermate moeilijk te geloven is dat de terroristen hem zouden dwingen de beschreven opdracht uit te voeren, ter staving waarvan hij wijst op zijn feitenrelaas.

Verzoeker stelt heden erin te zijn geslaagd de precieze namen en adressen te bekomen van de personen die voor zijn ogen werden onthoofd. Volgens hem is het de plicht van de Raad om na te gaan wat er volgens de officiële berichtgeving met die mensen zou zijn gebeurd, dan wel de zaak terug te verwijzen naar het CGVS opdat dit zou kunnen worden onderzocht.

Aangaande de datum van het bijgebrachte proces-verbaal voert verzoeker aan dat hij niet wist welk proces-verbaal het was omdat hij analfabeet is. Uit het feitenrelaas blijkt nochtans dat hij zowel op 22 mei 2007 als op 28 mei 2007 naar de Asayesh ging. Hij verklaart dat hij goed weet wat er toen is gezegd en dus wat de inhoud is van de processen-verbaal. Verzoeker stelt dat het dan ook niet van onmiddellijk belang was te weten welk proces-verbaal het betrof of wat er in stond. Het relevante is dat dit proces-verbaal bewijst dat er destijds wel degelijk klacht is ingediend.

Dat verzoeker de precieze inhoud van de dreigbrief niet kent wijt hij aan het feit dat hij analfabeet is. Hij wist wel de algemene inhoud. De details waren niet zo van belang omdat ook hier de essentie is dat dit bewijsstuk bestaat. Verzoeker wijst erop dat hij in België veilig en beschermd is zodat hij niet meteen extra bevreesd werd door een bijkomend bewijs van wat hij reeds wist, namelijk dat de terroristen het op zijn leven gemunt hebben. Nog een element waar rekening mee dient te worden gehouden is dat de dreigbrief door verzoeker slechts recent werd ontvangen.

Verzoeker betoogt dat zijn vader bij het bekomen van het originele attest van zijn werkgever erop heeft aangedrongen dat deze het attest zou ondertekenen in het licht van de vorige ervaringen betreffende het neerleggen van documenten. Volgens verzoeker doet dit geen afbreuk aan de authenticiteit van het document, maar verhoogt de handtekening van de voormalige chef van het tankstation de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker voert in een tweede middel aan dat zijn situatie verkeerd werd beoordeeld in het licht van de Conventie van Genève van 1951 en de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Hij stelt dat zijn asielrelaas valt onder de toepasselijke definitie van “vluchteling”. Het is duidelijk dat hij mede door zijn religie het mikpunt vormt van de terroristen en de overheid kan hem niet de nodige bescherming bieden.

Verzoeker betoogt dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming. Hij zou bij een terugkeer naar zijn land door zijn belagers met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden omgebracht en kan zich duidelijk niet beroepen op de bescherming van zijn land.

2.2.1. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra, sub 2.2.2).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

De Commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

In casu is het pertinent dat verzoekers eerste asielaanvraag bedrieglijk was doordat er zich een ernstig geloofwaardigheidsprobleem voordeed. De Commissaris-generaal oordeelde tijdens de eerste asielaanvraag op 28 september 2007 dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering recent lid te zijn geweest van de Armeens-orthodoxe gemeenschap, en dit ingevolge zijn onwetendheid dienaangaande. Meerbepaald bleek verzoeker niet in staat om (i) ondanks zijn bewering dat er vier- tot vijfhonderd Armeense families woonden in Zakho, ook maar één naam van zulke familie op te noemen (ii) enkele gebeurtenissen aan te halen in de Armeens-Orthodoxe gemeenschap (iii) ondanks zijn verklaring dat zijn gemeenschap de Bijbel volgt, iets over dit boek te vertellen (iv) aan te geven welke de twee delen zijn van de Bijbel. Verzoeker wist niet van het bestaan van een menselijke vader van Jezus, bleek geen Armeens te spreken en kende geen gebed, noch enkele woorden uit deze taal. Hij kende in

het geheel geen verschillen tussen de godsdienst die hij beweerde aan te hangen en de Katholieke christelijke gemeenschap en bleek ook de invulling van de feestdagen Kerstmis en Pasen niet te kennen. De Commissaris-generaal oordeelde verder dat ook wat betreft verzoekers vluchtrelaas een aantal bedenkingen dienden te worden geformuleerd. Zo wist verzoeker niet waar het vrachtwagenkonvooi dat in dienst reed van de Amerikanen dagelijks vertrok, hetgeen nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht van iemand die gedurende anderhalf jaar werkte in een beveiligd tankstation voor trucks die onderweg zijn van Turkije naar Iraakse bases. Evenmin wist verzoeker wat de prijs per liter brandstof was die zij dienden te betalen en bleek hij helemaal geen kennis te hebben van namen van terroristische groeperingen in Irak. Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de data waarop de twee incidenten zich zouden hebben voorgedaan en werd het weinig aannemelijk geacht dat hij of zijn naasten de Armeense gemeenschap in Zakho in het geheel niet zouden hebben ingelicht over de onthoofding van twee van haar leden.

Deze beslissing werd bevestigd door een arrest van 29 januari 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 29 januari 2008, nr.6564) en het navolgend beroep bij de Raad van State werd bij arrest van 19 maart 2008 verworpen.

De Raad is niet bevoegd opnieuw te oordelen over de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvragen, waarbij de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas werd vastgesteld, en die definitief werden beslecht. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de onderhavige vierde asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker bracht gedurende zijn derde asielprocedure een kopie bij van het proces-verbaal van 22 mei 2007, alsmede van twee attesten van de Armeense kerk van 11 augustus 2008 en een attest van de Mukhtar van het dorp Avzorok (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 4). Hij verklaarde daarbij uitdrukkelijk dat hij de originele documenten en de briefomslag waarin zij werden verstuurd in zijn bezit had en deze zich bij zijn advocaat of tolk bevonden (ibid., stuk 3, nr.36). Desalniettemin liet hij na deze documenten bij te brengen. Van verzoeker kon nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij na twee asielaanvragen, waarbij zijn tweede aanvraag overigens werd afgewezen onder meer omdat de echtheid van de door hem bijgebrachte (fax)kopieën niet kon worden nagegaan, ingelicht was dat hij in de mate van het mogelijke de originele documenten in zijn bezit diende bij te brengen.

Verzoeker poogt deze vaststellingen te vergoelijken, doch geeft geen aannemelijke verklaring waarom hij de betreffende documenten niet eerder bijbracht. Verweerder repliceert met recht dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker berust, die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze pogingen onderneemt zich te informeren omtrent zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen afbreuk aan de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Wat betreft het geboortecertificaat en de attesten, afkomstig van de Armeense Kerk te Zakho (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 16: documenten, nr.4-8), dient te worden opgemerkt dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen, daar deze documenten werden opgesteld nadat verzoeker reeds geruime tijd het land had verlaten. Dit blijkt tevens uit het feit dat verschillende van deze attesten, welke werden opgemaakt op 5 april 2008 en 11 augustus 2008, uitdrukkelijk vermelden dat zij werden opgesteld op verzoek of ter ondersteuning van verzoeker, alsmede uit verzoekers verklaring dat hij op zijn verzoek vroeg te bevestigen dat hij Armeniër was (ibid., stuk 3, p.10).

Tevens kan de inhoud van deze documenten niet worden gerijmd met verzoekers verklaringen. Zo verklaarde verzoeker dat de naam van de priester van zijn kerk 'Aratun' was, kende hij diens tweede naam niet en verklaarde hij uitdrukkelijk dat deze persoon hem niet kende (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 3, p.5).

In het licht van deze verklaringen is het niet overtuigend dat deze priester, die overigens ondertekende met de naam 'Arton' F.T., in de attesten (map vierde asielaanvraag, stuk 16, documenten nr. 6, 7 en 8) verklaart dat verzoeker tot zijn gemeenschap behoort, dat hij verzoekers vader en familie zeer goed kent en deze familie soms bezoekt. Het is bovendien opvallend dat, in acht genomen dat verschillende van deze attesten afkomstig zouden zijn van dezelfde instantie, meerbepaald het 'Armenian Church Committee Zakho' en zelfs werden opgesteld door dezelfde persoon, zij een dermate uiteenlopende

opmaak vertonen. Tevens kan worden vastgesteld dat de attesten (i) in het Arabisch opgesteld zijn (ii) verschillende telefoonnummers ('062-7330853', respectievelijk '33853') vermelden (iii) verschillend zijn van hoofding daar attest nr.6 "Diocese (...)" als hoofding heeft terwijl attest nr.8 "Dioces (...)" vermeldt. Deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van de bijgebrachte attesten en ondermijnen verder verzoekers geloofwaardigheid.

Hoe dan ook betreffen dergelijke attesten geen officiële documenten en wegen zij in casu niet op tegen het tijdens de eerste asielaanvraag vastgestelde en hoger aangehaalde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker omtrent de geloofsgemeenschap waartoe hij beweert te behoren. Derhalve werpt verzoekers verklaring dat zijn religie de reden was waarom de terroristen hen kozen (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 3, p.7), een zware smet op de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat betreft het attest van verzoekers werkgever (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 16: documenten, nr.1), dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiervan reeds een kopie bijbracht tijdens zijn tweede asielaanvraag (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 7). Hij toont niet aan waarom hij het origineel niet eerder heeft bijgebracht, te meer daar hij blijkens het voorgaande de mogelijkheid had om documenten te laten overkomen vanuit Irak en reeds tijdens de tweede asielaanvraag werd opgemerkt dat hij dit stuk niet in origineel bijbracht (ibid., stuk 5).

Uit het attest blijkt bovendien dat het een gesolliciteerd karakter vertoont daar het uitdrukkelijk werd opgesteld ter ondersteuning van verzoeker. Behoudens de vaststelling dat het attest niet is gedateerd, zodat niet kan worden nagegaan wanneer het werd opgesteld, stelt de bestreden beslissing met recht dat op het origineel dat in de onderhavige procedure wordt bijgebracht de handtekening van verzoekers werkgever vermeld staat, alsmede een handgeschreven tekst, terwijl deze niet vermeld stonden op de kopie van dit attest die hij bijbracht tijdens zijn tweede asielprocedure. Dit duidt erop dat dit document werd gemanipuleerd, hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit. Verzoekers verklaring hiervoor kan niet worden aangenomen. Het valt immers niet in te zien waarom verzoekers werkgever het origineel van het attest niet onmiddellijk zou hebben uitgereikt, daar dit klaarblijkelijk werd opgesteld ter ondersteuning van verzoeker en louter vermeldt dat deze in het tankstation gewerkt heeft.

Bovendien dient ook met betrekking tot dit document te worden vastgesteld dat het geen officieel document betreft. In casu weegt het geenszins op tegen verzoekers hoger aangehaalde, tijdens de eerste asielprocedure vastgestelde onwetendheid omtrent zijn beweerd beroepsactiviteit. Meerbepaald kon hij, ondanks zijn bewering anderhalf jaar in een tankstation te hebben gewerkt, niet preciseren wat de prijzen waren van de brandstof die zij verkochten en wist hij niet waar de Turkse vrachtwagens waaraan zij leverden dagelijks vertrokken.

De bijgebrachte dreigbrief, daterend van 26 januari 2009 (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 16: documenten, nr.11) vermag niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. Het betreft een document waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat door eenieder kan zijn opgesteld.

Verzoeker zelf kon niet preciseren welke groepering vermeld wordt in de dreigbrief, aangezien hij, toen hiernaar gevraagd werd, antwoordde: *"Hezbollah of andere terroristische groepering, er zijn er verschillende en ze werken allemaal samen"* (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 3, p.2) terwijl uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat deze werd ondertekend door de groepering *"Djemaet Ansar Al Sina – Seraya Al Modjahidien"*. Hij legde uitermate vage verklaringen af omtrent de inhoud van deze brief. Hij voert aan dat de brief wel voor hem werd gelezen, maar dat hij de details niet kent. Zijn neef zou hem de details over data en dergelijke niet hebben gegeven. Wanneer verzoeker erop werd gewezen dat het toch belangrijk is dat hij weet met welk document hij asiel aanvraagt, antwoordde hij: *"Ik dacht dat jullie tolken hebben om het te vertalen en dat ik het niet zelf hoef te vertalen"*. Vervolgens gaf hij aan dat er zeker in de brief stond welke groepering het was, doch dat hij het niet kan lezen en zijn neef het hem niet zou hebben gezegd (ibid., p.10). Verzoeker poogt zijn gebrek aan kennis omtrent de inhoud van de dreigbrief te vergoelijken in het verzoekschrift, doch zijn verklaringen dienaangaande zijn geenszins afdoende. Uit het voorgaande blijkt dat hij, via zijn familie, wel degelijk de mogelijkheid had zich hieromtrent te bevragen. Dat hij dit niettemin heeft nagelaten zich te informeren omtrent een dermate essentieel element, aangevoerd ter staving van zijn asielaanvraag, getuigt van een manifest gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit stuk, alsmede aan de ernst van zijn beweerd vrees voor vervolging.

In acht genomen de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de dreigbrief en verzoekers uitermate vage verklaringen omtrent de inhoud ervan, is het proces-verbaal van 26 januari 2009 niet van die aard dat het zijn geloofwaardigheid kan herstellen (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 16:

documenten, nr.10), te meer daar het, blijkens de inhoud, geenszins aantoonde dat de bedreigingen waarover sprake daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Het proces-verbaal werd immers louter opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers vader.

Aangaande het proces-verbaal van 22 mei 2007 (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 16: documenten, nr.2) werd reeds hoger opgemerkt dat verzoeker reeds tijdens zijn derde asielaanvraag verklaarde het origineel in zijn bezit te hebben en geen aannemelijke verklaring geeft waarom hij dit niet eerder bijbracht, hetgeen getuigt van desinteresse en afbreuk doet aan de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging. De bestreden beslissing motiveert op basis van verzoekers verklaringen bovendien met recht dat hij geen afdoende verklaring gaf voor het feit dat hij, ondanks dat hij reeds wist dat dit proces-verbaal bestond vanaf dat het opgemaakt werd, nooit eerder een poging ondernam om dit te bekomen.

Dit klemde des te meer daar verzoeker niet op de hoogte bleek van de precieze inhoud van het proces-verbaal. Zo verklaarde hij dat hij twee klachten indiende, namelijk op 21 mei en op 28 mei, en gaf hij uitdrukkelijk aan dat de klachtindiening die hij neerlegde dateert van 28 mei 2007. Deze verklaringen stroken niet met de inhoud van het proces-verbaal waaruit blijkt dat dit werd opgesteld op 22 mei 2007.

Bovendien legde hij vage verklaringen af omtrent de inhoud van het proces-verbaal. Verzoeker stelde dat het hem wel werd voorgelezen, doch stelde geen details te kennen (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 3, p.9-10). Nochtans kon van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij hieromtrent precieze en gedetailleerde verklaringen kon afleggen. Zijn poging tot vergoelijking van zijn gebrek aan kennis omtrent de concrete inhoud van het document kan niet worden aanvaard. Reeds hoger bleek dat verzoeker de mogelijkheid had zich te informeren hieromtrent, doch dat hij naliet dit te doen. Dergelijke houding ten aanzien van een document dat rechtstreeks betrekking heeft op de kern van zijn asielrelaas en door hemzelf ter staving werd bijgebracht, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zowel dit document als verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de Asayesh aan verzoeker zelf geen document zou uitreiken op het ogenblik dat hij klacht ging indienen, doch dit wel zou uitreiken aan zijn vader, wanneer deze daar later naar zou zijn gaan vragen (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 3, p.4).

Wat betreft het attest, opgesteld op 10 augustus 2008 door de Mukhtar van het dorp Avzirouk, dient te worden opgemerkt dat ook dit attest een gesolliciteerd karakter vertoont, daar het uitdrukkelijk werd opgesteld ter ondersteuning van verzoeker. Bovendien is ook dit attest in tegenspraak met verzoekers verklaringen, daar waar het aangeeft dat verzoeker een dorpeling is van voormeld dorp (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 16: documenten, nr.3). Verzoeker verklaarde immers dat hij geboren is in Zakho-stad en de laatste tien jaar voor en tot aan zijn vertrek naar België in de stad Zakho woonde, in de Abbsiek-wijk (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 8, nr.5, 9).

De overige door verzoeker bijgebrachte documenten hebben geen betrekking op zijn persoon, noch op zijn concrete asielrelaas, zodat zij niet vermogen zijn teloorgegane geloofwaardigheid te herstellen.

De neergelegde algemene informatie omtrent de christenen in Irak is evenmin dienstig. Verzoeker heeft, blijkens het voorafgaande, zijn religie niet aannemelijk gemaakt. Ten overvloede kan hierbij worden opgemerkt dat de informatie die hij bijbracht voornamelijk betrekking heeft op gebeurtenissen buiten de drie noordelijke provincies in Irak of op de christenen in Irak in het algemeen. Tevens blijkt uit deze informatie dat de christenen uit de overige delen van Irak net hun toevlucht zoeken in het KRG-gebied, waarvan verzoeker afkomstig is. Derhalve toont verzoeker geenszins aan dat hij, zelfs indien er al enig geloof dient te worden gehecht aan zijn religieuze achtergrond, quod non, ingevolge deze achtergrond vervolging riskeert in zijn land van herkomst. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat het bijbrengen van de processen-verbaal tevens verzoekers bewering ondermijnt dat hij geen bescherming kan verkrijgen van de autoriteiten daar uit deze processen-verbaal zou blijken dat de klachten wel degelijk werden genoteerd.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, zijn de in onderhavige procedure bijgebrachte gegevens geenszins van die aard dat zij de geloofwaardigheid kunnen herstellen van verzoekers asielrelaas. In acht genomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, is de toetsing van deze motieven aan de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker beroept zich ter staving van zijn vraag de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op geen andere elementen dan deze die de grondslag uitmaken van zijn asielrelaas. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan dit relaas (zie sub 2.2.1), kan op deze basis de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit de informatie in het dossier blijkt dat er in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 17). Verzoeker brengt geen elementen bij die aan deze informatie vermogen afbreuk te doen. Hij bevestigde bij de DVZ uitdrukkelijk dat hij nooit heeft gedacht dat het instabiel was in Iraaks Kurdistan, geen problemen had met de autoriteiten en ook niet met de bevolking (administratief dossier, map vierde aanvraag, stuk 13, nr.36).

Gelet op het voormelde en in acht genomen de overige elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS